

per les vies de l'exili, però d'altres arrelats a la terra, produint els seus llibres a despit de totes les prohibicions, què hauria estat de la llengua catalana? Parlada per més de sis milions d'habitants - Catalunya, València, les illes Balears, el Rosselló en terra francesa i àdhuc una petita ciutat de la illa de Sardenya - i dotada d'uns clàssics medievals i d'unes destacades personalitats modernes, aquesta llengua és el símbol més il·lustre de la perennitat de l'esperit. Si un Ramon Llull - el famós Raymundo Lulio filòsof, missioner, poeta, alquimista i màrtir de l'Ars Magna ja l'utilitzava, en ple segle XIII, per a adreçar-se als reis i papes del seu temps, si un Ausias March, amb els seus poemes d'amor, es posava al nivell, en el segle XV, d'un John Donne o d'un Petrarca, si en el segle XIX, en fi, Jacint Verdaguer meravellava el món, després de Mistral, amb poemes èpics de l'empenta de "L'Atlàntida" i "Canigó", o Angel Guimerà obtenia que les seves obres dramàtiques fossin traduïdes a totes les llengües i representades a tots els escenaris, els escriptors catalans del present segle han demostrat abastament que la seva llengua conservava tota la vitalitat i tenia la mateixa aptitud que les altres llengües cultes d'Europa per a totes les disciplines de l'esperit.

De tots aquests escriptors, Josep Carner és avui el símbol i el portantveu. La seva carrera consolar, interrompuda per la Guerra Civil espanyola, el duia a Itàlia, a Costa Rica, a França, a Síria, a Suïssa, a Bèlgica. Obert a totes les cultures - parla i escriu diverses llengües europees - s'esforçava a dur a la seva llengua les grans obres de totes les literatures. La seva tasca de traductor és immensa i sembla incompatible amb la de creador: però, amb la seva perfecció, és un nou testimoni de l'esperit universal d'aquest gran poeta, que ha sabut fer parlar en català Shakespeare i Milton, Dickens i Mark Twain, Selma Lagerlof i Paul Valéry, Locke i Vico, en traduccions que són perfectes de fidelitat i ensems obres clàssiques ja en la literatura catalana. ✕

Tot això justifica prou, em sembla, que avui els catalans, que no obliden el seu poeta - el seu gran poeta - exiliat, demanin per a ell la màxima de les consagracions literàries internacionals. No obliden que, fa ~~la~~ prop de mig segle - en 1904 - Angel Guimerà, el dramaturg català de fama mundial, traduït al suec per Karl August Hagberg, fou candidat al Premi Nobel de Literatura i que foren raons extraliteràries les qui frustraren la concessió. Honorar en Josep Carner, poeta de talla internacional, fortament arrelat en la tradició i la història de Catalunya i obert tanmateix, en inspiració, en la seva obra i en la seva vida a totes les veus de l'esperit europeu i americà, ~~honorar en aquest gran poeta català exiliat la literatura catalana seria~~ honorar en aquest gran poeta català exiliat la literatura catalana seria avui un gest que faria honor a l'Acadèmia Sueca i a la Institució Nobel.

✕ El seu merhatze, la funció renovadora que he exercit en la poesia catalana
 Indica comparació al que Paul Valéry exercí a França, i Juan Ramón Jiménez a Espanya.